

Ken je mij?

Geliefd mens,

Op 30 mei was ik, samen met mijn vrouw, bij een concert van Typhoon. Een Nederlandse rapper en zanger van Surinaamse afkomst. Tussen de nummers door vertelde hij dit verhaal:

“In onze huiskamer in Nederland hangt een schilderij van een Surinaamse wasvrouw. In het rood. Met een blik die niet te vangen is. Het kan triest zijn, het kan trots zijn. Het kan zijn dat ze was afgeleid, maar hoogstwaarschijnlijk is het een blik van iemand die wat weet, maar ervoor kiest om het vóór zich te houden. Met een vleugje humor. Ik zie geen lijden in haar blik, maar weet dat het er wel is. De sterke, zwarte vrouw. Hoe cliché het ook is, het is waar. Mijn moeder. Mijn tantes. Mijn zusje. Mijn oma. Ze weten meer dan ze uitspreken. Ze dragen meer dan goed voor ze kan zijn. Soms ongezien, maar toch gracieus. Vaak liefhebbend voor twee. Ook zij vergeeft. Zij is liefde. Maar denk niet dat ze vergeet.”

Zijn verhaal kwam bij me binnen. Zo’n grote show, zo’n groot podium, maar dit hield hij heel dichtbij, klein en persoonlijk. Het werd muisstil.

Kent u een sterke, zwarte vrouw? Ik wel, al heel mijn leven! Zij is een van de zusters uit de gemeenschap Dordrecht, waar ik opgegroeid ben. Dus ik besloot om in gesprek te gaan met zuster Orsine Huiskes, want als het thema mondiale solidariteit is en we op 1 juli Ketu Koti gevierd hebben, dan kan het natuurlijk niet alleen uit *mijn* hoofd en hart komen wat hier op papier komt. In ons gesprek zagen we elkaar meer van binnen dan van buiten. De uiterlijke verschillen vervagen, de innerlijke wens tot verbinding komt naar boven als je vragen durft te stellen als: “Hoe was dat vroeger voor u?” Tijdens ons gesprek voelde ik een universeel verlangen gekend te worden. Misschien kom je in een echt gesprek ook wel dingen tegen die je verrassend genoeg anders doet of ziet; is het dan een kwestie van “wie heeft gelijk”? Of is het interessant om iets van buiten je eigen bubbel te horen?

“Ken je mij? Wie ken je dan?” In dit gedicht dat Huub Oosterhuis schreef - geïnspireerd door de tekst van Psalm 139 - lees ik dat verlangen ook om gekend te zijn, net als ik ervoer in het gesprek met zuster Huiskes. In het gedicht en in de psalm gaat het nog een spaatje dieper; er wordt gesproken over het wonder van de schepping. *“Ik loof u voor het ontzaglijke wonder van mijn bestaan, wonderbaarlijk is wat u gemaakt hebt. Ik weet het, tot in het diepst van mijn ziel.”* Hoe krachtig is dat? Dat ik mij gekend weet, geliefd weet door de oerkracht, de oerbron van waaruit alles is ontstaan, dat ik daar deel van ben. Dat ik zing, dans, lach, huil, ruzie maak en het weer goed maak onder dezelfde sterren en maan als al zovele mensen vóór mij...

“Hoe is het wonder te doorgronden?” In onze grondslag staat een zin die hieraan raakt: *Omdat we geloven dat alle leven uit één oorsprong voortkomt, willen we elk mens als gelijkwaardig zien en steeds weer zoeken naar wat ons verbindt.* Dus dat betekent dat we het hebben over élk mens: dichtbij of ver weg, in afstand of gevoel. Transformeert deze grondslag tot een houding waaruit liefde en waardigheid te ervaren is? Hoe dan? Wat vraagt dit van mij in mijn dagelijks leven? Ken ik de mensen echt die ik tegenkom?

Het antwoord ligt in het doen. Door solidariteit en gelijkwaardigheid in de praktijk te brengen, groeit onze verbindingskracht en tillen we elkaar op. Menswaardigheid die zich vertaalt in compassie en solidariteit. Dat is ons geloof.

Met een warme groet,
broeder Paul Joor, in samenwerking met broeder Daniël Broertjes

In liefde gedenken wij hen die ons voorgingen
